

Arrest

nr. 185 189 van 7 april 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 3 november 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 september 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 december 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Somalische nationaliteit te bezitten en van Eylo origine te zijn. U bent geboren in Mogadishu in het district Waberi op 30 december 1990. U hebt daar van geboorte tot vertrek gewoond in de wijk Horsed. Op 23 februari 2012 werd uw vader vermoord door Al Shabaab omdat uw broer, Hussein Mohamed Abdallatif, er als dokter van zou verdacht zijn militairen te hebben verzorgd. In 2014 werd u uit uw huis gezet door de overheid, waarna u in een huurwoning moest gaan wonen. Uw schoonbroer was lid van Al Shabaab waardoor jullie na 2012 meermaals benaderd werden door de Somalische autoriteiten die naar hem op zoek waren.

In 2014 werd uw schoonbroer gedood in Baydhabo. Uw man werkte op het platteland van Afghooye waar hij ging jagen op een kleine soort antilope genaamd Sagaro Gaato. Deze verkochten jullie dan in

Mogadishu aan bemiddelde mensen in hotels, ministeries en op andere plaatsen. Hierdoor werden jullie door Al Shabaab beschuldigd van samenwerking met de Somalische autoriteiten. Op 15 februari 2015 werd uw man ontvoerd door Al Shabaab. 5 dagen later werd ook u thuis ontvoerd. U werd 3 dagen opgesloten door Al Shabaab. Toen Al Shabaab werd aangevallen door AMISOM en de Somalische regeringstroepen kon u ontsnappen. U heeft Somalië verlaten op 1 maart 2015. Op 7 juni 2015 kwam u aan in België, waar u op 12 juni 2015 asiel aanvraagde. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u op 9 juni 2015 een kopie voor van de Belgische verblijfstitel van uw broer Hussein Mohamed Abdallatif.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen elementen dient te worden besloten dat u er niet in slaagt elementen aan te dragen die het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) ervan overtuigen dat u uw land heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève. U maakt evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

Er dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen dermate vaag, inconsistent en tegenstrijdig zijn dat aan uw asielmotieven omtrent uw persoonlijke problemen met de Al Shabaab groepering geen enkel geloof meer kan worden gehecht. Er zitten ten eerste belangrijke leemten in uw kennis omtrent de rechtszaak tegen u. U legde immers erg vage verklaringen af hieromtrent. Zo kon u vertellen dat er tijdens de berechting werd gezegd dat u een ongelovige was, dat u met ongelovigen werkte en dat de straf die u hiervoor zou krijgen de dood was. Wanneer u wordt gevraagd of er nog iets anders werd gezegd antwoordt u dat er niets anders werd gezegd. Ook de namen van de rechters kon u niet geven. U kon enkel zeggen dat ze elkaar Sheikh zouden genoemd hebben en dat ze gemaskerd waren. Het is ook bevreemdend dat deze rechters zouden gemaskerd geweest zijn indien u toch tot de dood zou veroordeeld worden. Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt antwoordt u dat ze het risico niet wilden lopen om ontmaskerd te worden indien u zou ontsnappen. Toch blijft dit bevreemdend. U wist ook niet te zeggen wanneer u zou geëxecuteerd worden (CGVS, p.29-30).

U legde ten tweede erg vage verklaringen af over uw opsluiting door Al Shabaab. Zo verklaarde u dat u de leden van Al Shabaab soms zag trainen in de buurt. Wanneer hierop echter wordt doorgevraagd kan u enkel nog zeggen dat u ze zag rennen en zegt u dat u niets anders hebt gezien. U werd daarna gevraagd om dat rennen eens te beschrijven waarop u heel vaagweg verklaart dat het gewoon rennen was, op dezelfde manier als mensen lopen die gewicht willen verliezen (CGVS, p.32). U kon ook maar één naam geven van een vrouw waarmee u opgesloten zat, terwijl u verklaarde met verschillende vrouwen opgesloten te hebben gezeten. Wanneer u wordt gevraagd waarom u zich de andere namen niet meer herinnert, antwoordt u dat u bang was en dat u niet onthouden hebt wat er allemaal werd gezegd (CGVS, p.28).

Het is ten derde heel bevreemdend dat u niet kan zeggen waar u juist bent opgesloten geweest door Al Shabaab. Nochtans zou u toch logischerwijze bij uw ontsnapping moeten gezien hebben waar u was of van de andere vrouwen waarmee u ontsnapt bent gehoord hebben waar jullie zich op dat moment bevonden. Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd antwoordt u dat u bang en ziek was en hevig aan het bloeden was. U stelt dat u niet in staat was om vragen te stellen (CGVS, p.33). Toch blijft dit heel opmerkelijk. Bovendien beweert u een miskraam gekregen te hebben na uw ontsnapping van Al Shabaab. Maar wanneer u wordt gevraagd naar welk ziekenhuis u dan werd gebracht antwoordt u dat u niet weet welk ziekenhuis het was en kan u enkel nog zeggen dat het eerder een onderzoekskliniek was (CGVS, p.32).

Er zitten ten vierde belangrijke inconsistenties in uw verhaal. Zo beweert u dat één van de vrouwen waarmee u ontsnapte een kogel in haar hart kreeg. De vrouw zou wel nog kunnen roepen hebben dat jullie haar niet mochten achter laten nadat ze getroffen werd. U werd dan ook gevraagd waarom die vrouw niet op slag dood was indien ze in het hart werd getroffen. Hierop antwoordt u eerst dat ze toch op slag dood was. U werd er dan ook op gewezen dat u eerder had verklaard dat ze nog had geroepen om haar niet in de steek te laten. Hierop kan u enkel bevestigen dat dit inderdaad hetgeen was dat jullie hebben gehoord en dat haar laatste woorden waren dat jullie haar niet in de steek mochten laten (CGVS, p.34-35). U wist ook niet te zeggen of jullie bij jullie ontsnapping werden beschoten door Al Shabaab of de Somalische autoriteiten (CGVS, p.36). U legde in verband met uw ontsnapping ook tegenstrijdige verklaringen af.

Zo beweert u eerst niet te hebben achterom gekeken naar de vrouw die werd neergeschoten. Toen u werd gevraagd hoe u dan wist dat zij in het hart geschoten was beweert u opeens dat jullie een ogenblik

hebben stilgestaan toen ze neergeschoten werd, maar dat jullie de neergeschoten vrouw niet konden dragen (CGVS, p.34-35).

Ten vijfde legde u tegenstrijdige verklaringen af over het aantal dagen dat u opgesloten werd door Al Shabaab en het aantal dagen dat u nog in Somalië verbleef na uw ontsnapping uit het Al Shabaab kamp. Zo beweert u op de DVZ dat u één dag en één nacht werd vastgehouden door Al Shabaab (DVZ Vragenlijst, vraag 5). Op het CGVS verklaart u dan opeens drie dagen lang opgesloten geweest te zijn door Al Shabaab. Wanneer u met deze tegenstrijdigheid wordt geconfronteerd kan u enkel suggereren dat er misschien een vertaalfout gebeurd is op de DVZ (CGVS, p.39). Verder beweert u aanvankelijk op het Commissariaat-generaal dat u drie dagen na uw ontsnapping van Al Shabaab het land hebt verlaten. Nadat u de vraag werd gesteld hoe u in 3 dagen tijd 15000 dollar hebt kunnen regelen voor uw vlucht uit Somalië, beweert u opeens dat u pas zeven dagen na uw ontsnapping het land hebt verlaten. Wanneer u wordt geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid beweert u dat het zeven dagen moet zijn geweest aangezien er op drie dagen tijd niets geregeld kan worden. U beweert ook de vraag fout begrepen te hebben (CGVS, p.36-37). Deze tegenstrijdigheden ondermijnen, samen met bovenstaande elementen, op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw bewering persoonlijke problemen gekend te hebben met de Al Shabaab groepering.

Op 23 februari 2012 zou uw vader vermoord zijn door Al Shabaab omdat uw broer, Hussein Mohamed Abdallatif, als dokter werd verdacht mensen van het leger te verzorgen. U werd gevraagd of u tussen 2012 en 2015, wanneer u beweert zelf persoonlijke problemen gekregen te hebben met Al Shabaab, nog andere problemen kende. Als antwoord hierop vermeldt u enkel dat u regelmatig bedreigingen kreeg van de overheid omdat uw schoonbroer lid was van Al Shabaab. Wanneer hierop echter wordt doorgevraagd wordt het duidelijk dat de overheid enkele keren aan uw man is komen vragen waar uw schoonbroer zich op dat moment bevond, zonder verdere incidenten (CGVS, p.20-22). Nergens in uw verklaringen vermeldt u dat u ooit problemen zou gekend hebben omwille van uw broer.

Ten slotte haalt u ook aan dat uw huis in beslag zou genomen geweest zijn door de overheid omdat jullie tot een minderheidsclan behoorden. Hieraan kan echter geen geloof worden gehecht door de tegenstrijdige, onwaarschijnlijke en vage verklaringen die u aflegt in dit verband (CGVS, p.10-14). Ten eerste legt u hieromtrent tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaart u eerst dat uw moeder van Mogadishu naar Lower Shebelle is moeten verhuizen omdat jullie woning zou zijn ingenomen geweest door de overheid (CGVS, p.10). Iets later verklaart u dan opeens dat jullie al in 2014 zijn moeten verhuizen omdat jullie woning was ingenomen door de overheid en dat jullie dan zijn verhuisd naar een huurwoning totdat uw moeder moest verhuizen van Mogadishu naar Lower Shebelle door de problemen die u kende met Al Shabaab (CGVS, p.12-13). Het is bovendien erg bevreemdend dat u uit uw woning zou gezet worden aangezien u uit een heel gerespecteerde familie komt. Zo was uw vader een professor aan de universiteit en uw broer dokter. Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd benadrukt u dat dit kwam omdat jullie tot een minderheidsclan behoorden. Toch blijft dit heel bevreemdend. U kon verder geen enkele naam geven van een lid van de overheid die jullie hiervoor zou benaderd hebben en waarmee jullie dan problemen zouden gekend hebben (CGVS, p.11). Gezien het feit dat jullie op straat werden gezet door deze mensen zou logischerwijze mogen verwacht worden dat u beter op de hoogte zou zijn van de mensen waarmee u problemen kende. Daarenboven verklaart u aanvankelijk uw reis naar Europa te hebben bekostigd met een huis van uw broer Hussein Mohamed Abdallatif (CGVS, p.18), gelegen in het district Medina in Mogadishu. Wanneer u werd gevraagd waarom uw broer dat huis eigenlijk nog niet verkocht had, aangezien hij al sinds 2012 in België verblijft, verandert u opeens uw verklaring en zegt u dat het eigenlijk niet om een huis gaat, maar om een stuk grond. Het is bevreemdend dat jullie zouden moeten verhuisd zijn naar een huurwoning nadat jullie uit jullie huis zouden gezet zijn door de overheid, indien uw broer grond had liggen in Medina. Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, antwoordt u dat het een grond betrof en dat jullie geen financiële middelen hadden om er een huis op te bouwen (CGVS, p.38). Het is echter bevreemdend dat u eerder in het interview verklaart had dat het een woning was (CGVS, p.18), maar dan achteraf uw verklaring aanpast (CGVS, p.38). Het is ten laatste opmerkelijk dat u op de DVZ niets vermeld hebt over het feit dat u door de overheid uit uw woning zou gezet zijn (CGVS, p.14). Wanneer u werd gevraagd op het CGVS waarom u dit niet had gedaan kan u enkel zeggen dat u de kans niet kreeg omdat u het kort moest houden (CGVS, p.14). Bovenstaande elementen ondermijnen op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van de bewering dat uw woning zou ingenomen geweest zijn door de overheid.

Over de door u in het kader van uw asielpprocedure neergelegde Belgische verblijfstitel van uw broer Hussein Mohamed Abdallatif dient te worden opgemerkt dat aan hem vier jaar geleden de

vluchtelingenstatus werd toegekend. Bovendien dient elke asielaanvraag op zijn eigen merites beoordeeld te worden.

Gezien bovenstaande elementen dient vastgesteld te worden dat uw verklaringen betreffende uw vluchtmotieven ongeloofwaardig zijn zodat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia" van januari 2014 en "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)" van mei 2016 in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 6 september 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft in haar meest recente advies aan dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden gevisieerd, waaronder hotels en overheidsgebouwen. Zoals verder wordt uiteengezet blijkt uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Mogadishu dat het geweld er inderdaad enerzijds de vorm aanneemt van complexe terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of –instellingen, en anderzijds vaak de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 6 september 2016) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al-Shabaab blijft in Mogadishu evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren. Ook conflicten van tribale of zakelijke aard leiden regelmatig tot gewelddadige incidenten. Het merendeel van het geweld dat in Mogadishu plaats vindt neemt enerzijds de vorm aan van complexe terreuraanslagen van al-Shabaab. Deze complexe aanslagen zijn in hoofdzaak gericht op

hotels en restaurants die vaak politieke figuren, overheidsfunctionarissen en buitenlanders over de vloer krijgen, en op overheidsgebouwen of –instellingen. Anderzijds neemt het geweld in Mogadishu vaak de vorm aan van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door al-Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters. Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel, clanoudsten en soms ook gewone burgers. Verschillende bronnen beschrijven het door al-Shabaab gepleegde geweld als doelgericht. Dit neemt niet weg dat ook gewone burgers die toevallig in de buurt zijn getroffen kunnen worden. In aanloop naar de geplande verkiezingen is het aantal doelgerichte moordaanslagen op soldaten en overheidsfunctionarissen toegenomen. Naast de complexe aanslagen en doelgerichte moordaanslagen vinden er nog een aantal andere incidenten plaats, waaronder incidenten tussen verschillende veiligheidsdiensten en een toenemend aantal morteraanvallen, onder meer op het presidentieel paleis en het door AMISOM beschermde gebied van de internationale luchthaven van Mogadishu.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een “gewone burger” is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatierichtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al-Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Daarnaast blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinestations, ..., van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer, elektriciteit zijn beschikbaar.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. Stukken

Bij het verzoekschrift van 3 november 2016 voegt verzoekster "Artikel van "The Guardian", dd. 22 januari 2016"; "Artikel van "The Telegraph", dd. 26 februari 2016"; "Artikels "NDTV" en "Garowe" dd. 11 april 2016"; "Artikel "Newsweek" dd. 19 april 2016"; "Artikel Al Jazeera, dd. 2 juni 2016"; "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia dd. 16 mei 2016"; "Artikel "De Morgen" dd. 25 juni 2016"; "Artikel "De Morgen" 26 juli 2016"; "Artikel "De Telegraaf" dd. 26 augustus 2016".

Bij aangetekend schrijven van 29 december 2016 voegt verzoekster een medisch attest toe.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 3 november 2016 in een eerste middel een schending aan van "artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980"; "schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur" en "schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur".

Volgens verzoekster verwacht verweerder een berechting in Somalië met een proces in België. Zij benadrukt dat verzoekster niet werd bijgestaan door een advocaat, noch dat zij de kans kreeg zich te verdedigen. Voorts voert verzoekster aan dat zij de namen van de vrouwen met wie zij samen in gevangenschap was niet kende, gezien zij niet lang gevangen had gezeten alvorens te zijn veroordeeld en zij vreesde voor haar leven. Waar zij de naam van het ziekenhuis niet kende, geeft verzoekster aan dat dit een klein ziekenhuis betrof dat geen specifieke naam had.

Wat betreft de door verweerder vastgestelde inconsistenties in haar verhaal voert verzoekster aan dat alles erg snel gebeurde en dat zij vermoedde dat de vrouw met wie zij samen gevlucht was in haar hart werd geraakt. Zij had geen tijd om de hele situatie te analyseren, gezien haar prioriteit eruit bestond zichzelf in veiligheid te brengen.

Waar verweerder geen geloof hecht aan de bewering dat verzoeksters huis in beslag genomen was, verduidelijkt verzoekster dat zij tot een minderheidsclan behoort en dat minderheidsclans op systematische wijze worden gediscrimineerd in de Somalische maatschappij. Dat zij een gerespecteerde familie waren, verhindert daarom volgens verzoekster niet dat hun huis in beslag genomen wordt. De clanherkomst kan niet zomaar terzijde geschoven worden.

Tot slot voert verzoekster aan dat het interview bij de DVZ in volle vluchtelingencrisis werd afgenomen, waarbij verzoekster aangaf dat ze het erg kort moest houden. "Het enige wat verzoekende partij hier misschien kan verweten worden is dat zij een slechte gave heeft om zaken samen te vatten – wat bij Somaliërs en bij uitbreiding bij Afrikanen – een vaker voorkomend cultureel verschijnsel is."

Verzoekster voert in een tweede middel een schending aan van "artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980"; "schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur" en "schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur".

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus voert verzoekster aan dat het "onbegrijpelijk [is] hoe de verwerende partij na lezing van deze COI-Focus (COI-focus dd. 6 september 2016, red.) tot een dergelijke conclusie is kunnen komen! Zo geeft het CEDOCA rapport op de p. 23-26 een overzicht van complexe aanslagen waarbij telkens burgers om het leven kwamen. Ook andere gewelddadige incidenten worden weergegeven op de p. 29-31."

Verzoekster haalt verder aan dat het geweld tegen burgers niet verminderd is en dat Mogadishu het meeste aanvallen te verwerken krijgt. "Bovendien lijkt het aantal veiligheidsincidenten in Mogadishu gedurende de maanden (mei-augustus), voorafgaand aan de bestreden beslissing, te zijn verdubbeld."

Verzoekster voert verder aan dat ook *“in de internationale pers heel wat artikels terug te vinden vallen over recente aanslagen, waarbij gewone burgers omkwamen (en die dus geen uitstaans hebben met de overheid)”* en voegt een greep uit *“de veelheid aan verschenen artikels”* toe.

Verzoekster beroept zich ook op het UNHCR-rapport dd. 16 mei 2016, waarin wordt gesteld dat *“de Somalische autoriteit geen effectieve controle over Mogadishu heeft en niet in staat is haar burgers te beschermen tegen het geweld”*. Ook een gedwongen terugkeer naar Mogadishu in de huidige situatie zou volgens dit rapport niet aangewezen zijn.

Ten slotte voert verzoekster aan dat verweerder geen aandacht heeft voor *“het onderzoek naar de specifieke omstandigheden waarin de aanvrager in kwestie terecht zal komen: er wordt op geen enkel ogenblik onderzocht of het specifieke district van de verzoekende partij wel veilig te noemen valt, quod non”*. Zij wijst in dit verband ook op het belang van de bescherming door de clan en op verzoeksters verwestering, terwijl deze elementen *“door het CEDOCA rapport (p. 42-43) aangehaald [wordt] als een bijkomend risico om het slachtoffer te worden van Al Shabaab”*. Verzoekster geeft aan dat zij tot een minderheidsclan behoort, wat niet wordt betwist door verweerder. Zij besluit dat haar broer reeds bescherming kreeg in België *“omdat de asielinstanties oordeelden dat er een gevaar was voor zijn leven in het land van herkomst. Verzoekende partij loopt evenveel gevaar in Mogadishu.”*

In hoofddeorde vraagt verzoekster om de vluchtelingenstatus toe te kennen; subsidiair om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en uiterst subsidiair om de thans bestreden beslissing te vernietigen.

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3. Verzoekster stelt dat zij vervolging vreest vanwege Al Shabaab.

2.4. Met het CGVS kan worden vastgesteld dat verzoekster inconsistente en vage verklaringen aflegt aangaande haar gevangenschap en de daaropvolgende ontsnapping, wat tevens de directe aanleiding van verzoeksters vlucht uitmaakt en dus tot de kern van haar asielrelaas behoort. Zo wordt de

waarachtigheid van verzoeksters asielrelaas aangetast door tegenstrijdigheden over de duur van haar gevangenschap. Verzoekster verklaarde bij de DVZ *"ik werd 1 dag en 1 nacht vastgehouden"* (vragenlijst CGVS, punt 5), terwijl zij tijdens het gehoor bij het CGVS stelde dat zij *"drie dagen"* opgesloten zat bij Al Shabaab (CGVS-verslag, p.39). Door de *"protection officer"* geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, gaf verzoekster aan *"nee, geen één dag en één nacht"*. Haar uitleg – *"ik spreek geen Nederlands. Ik kon niet begrijpen wat de tolk op dat moment zei"* (CGVS-verslag, p. 39) – kan deze tegenstrijdigheid geenszins verschonen, gezien de tolk net aanwezig is om voor verzoekster van het Nederlands naar het Somalisch en omgekeerd te vertalen. Aangezien de detentieperiode een intense periode is die verzoekster bovendien deelt met meerdere personen met wie ze samen is opgesloten, is niet aannemelijk dat ze dergelijke onverzoenbare verklaringen aflegt. Dit klemt te meer nu niet kan ingezien worden, en ook niet wordt toegelicht, hoe men zich kan vergissen over 1 nacht of meerdere nachten en dagen gevangenschap wanneer deze gebeurtenis zich in werkelijkheid heeft voorgedaan.

2.5. Dat verzoekster slechts één naam kende van de vrouwen met wie zij drie dagen opgesloten zat (CGVS-verslag, p. 28) en met wie zij achteraf Al Shabaab ontvlucht was kan niet worden aangenomen. Waar in het verzoekschrift wordt gesteld dat verzoekster de mogelijkheid niet heeft gehad de andere gevangenen te leren kennen omwille van de korte duur van de gevangenschap, kan de tijdspanne van drie dagen om iemands naam te leren kennen en enkele woorden te wisselen bezwaarlijk te kort genoemd worden. Hoe dan ook kan deze toelichting niet gevolgd worden nu verzoekster, niettemin ze doodsbenaauwd was en dus andere zorgen aan haar hoofd had dan de andere gevangenen te leren kennen, haar echter niet belette *"de vers Yassin"*, die op de radio werd uitgezonden wanneer zij naar haar proces gevoerd werd, op te merken. Bovendien zijn ze samen ontsnapt en dus hebben de vrouwen minstens, zij kort, overlegd. Verzoeksters gevangenschap is dan ook ongeloofwaardig.

2.6. Verzoeksters beschrijvingen van de Al Shabaab strijders die tijdens haar gevangenschap in haar buurt trainden kunnen evenmin haar gevangenschap aannemelijk maken. Gevraagd naar hoe ze trainden, antwoordde verzoekster *"rennen"*. Wanneer hierover doorgevraagd, stelde zij opnieuw *"gewoon rennen. Dezelfde manier als mensen die willen afvallen."* (CGVS-verslag, p.32). Dat verzoekster niet in staat is deze training op een meer gedetailleerde wijze te beschrijven, doet opnieuw vaststellen dat verzoeksters verklaringen niet op waar gebeurde ervaringen berusten.

2.7. Verzoeksters incoherente verklaringen omtrent haar ontsnapping ondergraven verder de geloofwaardigheid van haar asielrelaas. Bij de beschrijving van haar ontsnapping, stelt verzoekster dat zij het samen met de andere vrouwen op een lopen zette, zonder nog om te kijken. *"Zodra de mannen weg gingen zetten wij het op een rennen. Wij hoorden dat ze zeiden ze zijn ontsnapt en dan al die kogels. Maar zij werden zelf onder vuur genomen. Wij hebben echt niet achterom gekeken hoor. Die vrouw werd getroffen. Ik kreeg een schotwond."* (CGVS-verslag, p. 34). *"Ik hoorde alleen van laat me niet echter laat me niet achter. Maat het was op dat moment ieder voor zich. Ren voor je leven."* (CGVS-verslag, p.35). Gevraagd hoe het komt dat verzoekster zonder omkijken weet dat één van de vrouwen geraakt was in het hart, verklaart verzoekster *"we hebben eventjes stilgestaan toen ze neer viel, maar we konden haar niet dragen. Je zag het bloed."* (CGVS-verslag, p. 35). Bijkomend stelde verzoekster *"haar laatste woorden waren laat me niet in de steek"*, terwijl zij even later verklaarde *"ze was toch op slag dood."* (CGVS-verslag, p.35). Verzoeksters relaas is aldus onderling onsamenhangend – verzoekster rende zonder omkijken voor haar leven, maar zou toch even hebben stilgestaan toen de vrouw viel; het was ieder voor zich, maar blijkbaar hadden ze toch overwogen om haar te dragen om dan te besluiten dat ze dit niet konden; de vrouw was op slag dood, maar was toch in staat nog te spreken. Voorts is niet aannemelijk dat getrainde Al Shabaab-strijders er niet in slaagden alle wegrennende vrouwen in te halen of neer te schieten, te meer omdat verzoeksters verklaringen doen blijken dat zij zich binnen gehoorafstand van de Al Shabaab strijders bevonden (*"Wij hoorden dat ze zeiden ze zijn ontsnapt en dan al die kogels."* (CGVS-verslag, p. 34)) en dat ze even stilgestaan waren bij de getroffen vrouw. Verzoeksters asielrelaas komt verzonnen voor.

2.8. Waar inzake voorgaande inconsistenties in het ontsnappingsverhaal in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat verzoekster geen tijd had om de situatie te analyseren en dat haar prioriteit eruit bestond zichzelf in veiligheid te brengen, kan dit niet beletten dat verzoekster, indien zij de feiten werkelijk beleefd heeft, omtrent haar ontsnapping minstens coherent is, *quod non*. Verzoekster beperkt zich in het verzoekschrift verder tot het louter herhalen van haar voorgehouden vluchtrelaas.

Als dusdanig wordt er géén afbreuk gedaan aan de bevindingen van de commissaris-generaal die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing.

2.9. Voorts legt verzoekster tegenstrijdige verklaringen af aangaande haar vlucht uit Somalië. Zo stelde verzoekster eerst dat zij op 1 maart, drie dagen na haar ontsnapping van Al Shabaab, het land verlaten had (CGVS-verslag, p. 36). Haar gevraagd hoe het mogelijk was na drie dagen 15.000 dollar aan de smokkelaar te betalen, antwoordde verzoekster, *“De papieren. De eigendom papieren van het huis van mijn broer is overhandigd aan de smokkelaar. Zo is dat geregeld. Dat is allemaal via de telefoon gegaan. Ik ben opgepakt op de 20ste. Drie dagen heb ik daar gezeten vastgezet. 7 dagen heb ik daar doorgebracht. Dus hoe kom je bij drie dagen?”* (CGVS-verslag, p. 36). Haar vervolgens gevraagd waarom haar broer dat huis nog niet verkocht had, gezien hij sinds 2012 in België is, antwoordde zij *“Het is eigenlijk geen huis. Het is een stuk grond. (...) Dat is van wijze van spreken. Een stuk grond of huis. Dat gaat om een grond meestal. En dan komt de volgende vraag of het een stuk grond die open is of niet bebouwd.”* (CGVS-verslag, p. 38). Dat verzoekster stelselmatig haar verklaringen aanpast naarmate wordt doorgevraagd, doet fundamenteel afbreuk aan de waarachtigheid van haar beweringen.

2.10. Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat verzoekster het DVZ-interview *“in volle vluchtelingencrisis”* heeft afgelegd en zij het *“erg kort”* moest houden, wijst de Raad er dienaangaande op dat, ondanks het feit dat de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, redelijkerwijze van verzoekster kon worden verwacht dat zij alle wezenlijke elementen uit haar asielrelaas op een correcte manier vermeldt. Hoe dan ook verzoeksters verklaringen werden op de Dienst Vreemdelingenzaken wel aan haar voorgelezen in het Somalisch en zij deze voor akkoord heeft ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen.

2.11. Ten slotte dient te worden vastgesteld dat verzoekster verklaart te behoren tot een minderheidsclan doch er wordt niet aangegeven waarom de Eelaay (waarvan verzoeker ook de taal niet spreekt) als subclan van de Digil en Mirifle (zie CGVS-verhoor pp. 6-7) haar situatie in Somalië zou benadelingen, te meer verzoekster van een begoede familie is.

2.12. Daargelaten dat verzoeksters stelling dat *“zij een slechte gave heeft om zaken samen te vatten – wat bij Somaliërs en bij uitbreiding bij Afrikanen – een vaker voorkomend cultureel verschijnsel is”* de aanzienlijke culturele diversiteit op het Afrikaanse continent geheel miskent, betreft dit een blote bewering, dat niet dienstig is.

2.13. Het door verzoekster op 29 december 2016 neergelegde medische attest van 6 december 2016 stelt dat verzoekster lijdt aan post traumatische stress, dissociatiestoornis en somatisatiestoornis. De Raad stelt vast dat de psychiater zich mede steunt op de verklaringen van verzoekster inzake haar arrestatie die, zoals hoger besloten, ongeloofwaardig zijn. De Raad benadrukt dat het niet is omdat het medisch verslag een samenvattende weergave bevat van verzoeksters verklaringen, dat dit ook zou impliceren dat hieruit een exclusief causaal verband kan worden afgeleid, noch dat dit de waarachtigheid van de feiten zou kunnen aantonen. Daarenboven blijkt uit het gehoorverslag dat verzoekster geen problemen had om te antwoorden. Verzoekster verklaarde daarbij nog de vragen en de tolk goed begrepen te hebben.

2.14. Waar verzoekster de Belgische verblijfstitel van haar broer H. M. A. neerlegde bij de DVZ op 9 juni 2015, kan dit niet beletten dat iedere asielaanvraag individueel beoordeeld dient te worden. Het is immers de persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging die determinerend is om als vluchteling te worden erkend. Bovendien kan uit deze titel niet blijken op welke grond de broer destijds bescherming heeft gekregen. Ten slotte benadrukt de Raad dat de aanvraag steeds *ex nunc* dient te worden beoordeeld.

2.15. In acht genomen wat voorafgaat, brengt verzoekster in dit verzoekschrift geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoekster beperkt zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het geven van algemene en theoretische beschouwingen over de motiveringsplicht, het geven van gefabriceerde post-factum verklaringen, het formuleren van bonte beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoekster weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het

administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

2.16. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.17. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in Mogadishu, Somalië, geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.18. De bestreden beslissing steunt bij de beoordeling van de situatie in Mogadishu op de *“COI Focus: Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu”* van 6 september 2016 (hierna: COI Focus, Mogadishu): *“Cedoca heeft zich voor dit onderzoek gebaseerd op een groot aantal publiek beschikbare lokale en internationale bronnen. Naast Somalische kranten en nieuwssites, zoals Horseed Media, Goobjoog News of Hiiraan Online, werden verschillende internationale media geraadpleegd, waaronder de British Broadcasting Corporation (BBC), Voice of America (VOA) of Al Jazeera. Cedoca deed verder een beroep op de publicaties van uiteenlopende internationale niet-gouvernementele organisaties (ngo's) zoals Human Rights Watch (HRW) of International Crisis Group (ICG), maar ook gouvernementele bronnen, zoals het Amerikaanse Department of State (USDOS) of Europese overheidsdiensten die country of origin information (COI) publiceren, en intergouvernementele bronnen, zoals de Verenigde Naties (VN) en haar verschillende instellingen”* waaronder talrijke rapporten van de United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR) *“of het European Asylum Support Office (EASO). Verder haalde Cedoca waardevolle informatie uit de publicaties van het Armed Conflict Location & Event Data Project (ACLED), een Brits universitair onderzoeksproject voor conflictanalyse. Ook de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) werd nader bekeken.”*

2.19. Indien een onderzoek naar de actuele situatie in een land of regio steeds tekortkomingen kan bevatten, dan kan verzoekster niet stellen dat de commissaris-generaal geen afdoende onderzoek heeft gevoerd, in overeenstemming met zijn onderzoeksplicht, naar de actuele veiligheidssituatie in Mogadishu. De bewering van verzoekende partij dat verwerende partij verkeerde conclusies trok uit deze informatie kan evenmin worden gevolgd.

2.20. Voorop dient te worden opgemerkt dat indien noch de Raad, noch de commissaris-generaal beweren dat de situatie in Mogadishu geheel stabiel is geworden, dan kan uit punten 1 tot 3 van de COI Focus, Mogadishu wel blijken dat na 20 jaar burgeroorlog de politieke en militaire situatie van Somalië vanaf augustus 2011 ingrijpend gewijzigd is met de verdrijving van Al Shabaab uit Mogadishu. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit en komt ook de havenstad Kismayo in handen van de regeringsgezinde troepen, het Somalische leger (hierna: SNA) en de African Union Mission in Somalia (hierna: AMISOM). In de tweede helft van 2012 worden politieke hervormingen opgestart die op 1 augustus 2012 leiden tot de goedkeuring van een voorlopige grondwet. Na een gespannen onderhandeling tussen de verschillende clans heeft een comité van clanhoofden in augustus 2012 de volksvertegenwoordigers aangeduid. Het parlement koos op 10 september 2012 Hassan Sheikh Mohamud tot president van de republiek en begin november 2012 trad er een door het parlement goedgekeurde regering aan.

2.21. Aldus nam de controle van het SNA over het Somalische grondgebied toe. Begin maart 2014 veroveren AMISOM en het SNA bijkomend gebied op Al Shabaab in de regio's Gedo, Bay, Bakool, Hiiraan, Galgaduud, Shabelle Dhexe en Shabelle Hoose en na september 2014 de strategische kuststeden en acht steden, waaronder de bolwerken Barawe en Adale. Ook daarna neemt de coalitie steeds nieuwe steden en dorpen in. In maart 2016 slagen veiligheidsdiensten van Puntland en Galmudug erin om een grootschalige aanval van Al-Shabaab in Mudug terug te slaan. Al Shabaab, van zijn kant, probeert de situatie in gebieden die ze uit handen diende te geven te destabiliseren door hit-and-run-aanslagen en wraakacties. Na midden 2012 behield Al Shabaab immers nog steeds de controle over het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië en is Al Shabaab ook nog steeds in staat spontane guerrilla-aanvallen uit te voeren.

Zo voert Al Shabaab in 2015 en opnieuw in 2016 meermaals aanvallen uit op konvooien en posities van AMISOM, waaronder in de regio's Gedo (El Adde, januari 2016 en Bardere, augustus 2016), Baidoa

(februari 2016) Shabelle Hoose, Hiraan (9 juni 2016), Middle Shabelle (mei 2016), in de stad Afgoye (februari 2016), en aanhoudend in de hoofdstad Mogadishu. Al Shabaab oefent tevens een volledige maatschappelijke controle uit over de gebieden die ze in eigen handen heeft. Niettegenstaande Al Shabaab wel steun van de bevolking verliest omwille van de harde bestuursstijl en het geweld tegen de burgers, geniet Al Shabaab toch nog steeds een zekere populariteit in bepaalde delen van het land waar de concurrerende belangen van diverse machtsgroepen Al Shabaab in de kaart spelen. De zuivering binnen Al Shabaab als gevolg van de nieuwe pro-IS groepen is volgens de experts een verklaring voor de golf van overlopers naar SNA. In 2016 krijgt Al Shabaab ook militair af te rekenen met clanmilities.

2.22. Ten slotte is niet onbelangrijk dat de Somalische regering meerdere keren officieel verklaarde amnestie te verlenen aan militanten van Al Shabaab die zich overgeven (COI Focus, Mogadishu, punt 3.1.1). Uit de COI Focus, Mogadishu blijkt nog dat Al Shabaab aanhang verliest door zich te richten op onschuldige burgers. Anderzijds werd ook vastgesteld dat soldaten omwille van de onregelmatige verloning na hun training soms vertrekken naar clanmilities of naar Al Shabaab.

2.23. Aldus duren de gewapende gevechten buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van Al Shabaab staan verder. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanvallen en andere vormen van geweld. Het kan dan ook niet anders dan dat UNHCR in haar richtlijnen over terugkeer naar Zuid- en Centraal-Somalië van mei 2016 stelt dat de algemene veiligheidssituatie in Mogadishu en in de rest van Zuid- en Centraal-Somalië nog steeds instabiel is. UNHCR geeft daarbij aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking kunnen komen voor de vluchtelingstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit “*conflict-affected areas*” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Echter nergens in voornoemde documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt zowel uit de adviezen van UNHCR als uit de COI Focus, Mogadishu dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in verzoeksters land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied waar zij vandaan komt en met het persoonlijk profiel van de verzoekende partij. Gezien de verklaringen van verzoekende partij met betrekking tot de herkomst uit Somalië, dient *in casu* de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

2.24. Om het reële risico voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren moeten diverse objectieve elementen meegenomen worden, waaronder het aantal burgerslachtoffers van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

2.25. Zoals hoger gesteld blijft Mogadishu onstabiel. Het is in deze context dat de veiligheidsanalyse van Mogadishu dient te worden gesitueerd. Uit de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier kan blijken dat de aanslagen in Mogadishu in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants die vaak politieke figuren en regeringsfunctionarissen over de vloer krijgen, op overheidsgebouwen of -instellingen, op de inlichtingendienst NISA, op diplomatieke konvooien en op grote zakenmensen. Anderzijds kan het geweld in Mogadishu ook de vorm aannemen van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door Al Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters (COI Focus, Mogadishu, punt 4). Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel en soms ook gewone burgers die toevallig in de nabijheid waren of tewerkgesteld waren waar de aanslagen zich voordeden. In tegenstelling tot wat verzoekende partij beweert, worden deze aanvallen niet geminimaliseerd, noch wordt afbreuk gedaan aan het onveiligheidsgevoel dat hiermee gepaard kan gaan.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië,

waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar (COI Focus, Mogadishu, punten 4 en 5).

2.26. De Raad kan vaststellen dat de veiligheid in Mogadishu ingewikkeld en lastig blijft door de verscheidenheid aan strijdende partijen, de veelvuldige wijzigingen binnen en de overlappings van de verschillende groepen die voor veiligheid instaan, de verschillen in veiligheidsniveau per buurt, de mate waarin clauditeit de veiligheid beïnvloedt, en het feit dat de bronnen van bescherming ook de bronnen van onveiligheid kunnen zijn. Volgens de beschikbare informatie wordt de veiligheid van een persoon nog steeds in grote mate bepaald door de rol van de persoon in het publieke domein.

2.27. Het EHRM bevestigde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dat Al Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Bij arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) bevestigde het EHRM dat er niet langer sprake was van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade loopt zoals bedoeld onder artikel 3 van het EVRM of artikel 15 c) van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn). Het "Upper Tribunal" stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en Al Shabaab thans haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten.

2.28. Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad, zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is voorts geenszins van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. Integendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Aldus blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations en van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer en elektriciteit zijn beschikbaar en het aantal schoolinschrijvingen is in een jaar tijd verdrievoudigd.

2.29. Ook de Raad van State, Nederland, stelt in zijn arrest van 23 mei 2013, nr. 201302478/1/V2: *"Door de verbeterde veiligheidssituatie reisden (ook) veel Somaliërs uit Canada, de VS en Europa naar Mogadishu, op zoek naar mogelijkheden om zaken te doen, te investeren of zich politiek te profileren. Vluchten zaten in de verslagperiode vol met Somaliërs die zich ofwel een beeld wilden vormen van de situatie of terugkeerden. Er wordt heel veel gebouwd in Mogadishu. Somalische aannemers uit Engeland slepen contracten in de wacht. Ze passen zich snel aan en nemen de onveiligheid op de koop toe. Een Nederlands-Somalische zakenman, geflankeerd door een gewapende lijfwacht, verklaarde in een uitzending van het NOS- journaal op 18 juli 2012 dat Mogadishu 'veilig' is. In de wijk Hamar Weyne was al snel geen lege winkel meer te vinden. De prijzen van onroerend goed zijn het afgelopen jaar vertienvoudigd. Het huren van een winkelruimte kostte in september 2011 nog 20 USD, in augustus 2012 was dat minimaal 200 USD. De wegen van en naar het vliegveld zijn ten opzichte van de vorige verslagperiode enigszins verbeterd. Wel zijn er nu veel files en verkeersopstoppen, zoals bij het K4-knooppunt waar vijf wegen samenkomen."*

2.30. De door verzoekster bij haar verzoekschrift gevoegde informatie - "Artikel van "The Guardian", dd. 22 januari 2016", "Artikel van "The Telegraph", dd. 26 februari 2016", "Artikels "NDTV" en "Garowe" dd. 11 april 2016" en "Artikel "Newsweek" dd. 19 april 2016", "Artikel Al Jazeera, dd. 2 juni 2016", " Artikel

"De Morgen" dd. 25 juni 2016", "Artikel "De Morgen" 26 juli 2016" , "Artikel van "De Telegraaf" dd. 26 augustus 2016" - toont niet aan dat voornoemde informatie in het administratief dossier foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd. De in de artikelen aangehaalde incidenten bevestigen immers het patroon van geweld in Mogadishu dat hierboven wordt beschreven, namelijk enerzijds complexe aanslagen, die in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of -instellingen en anderzijds doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. De aanval op een restaurant aan het strand op 21 januari 2016 wordt aangehaald in voornoemde gehanteerde informatie, het incident op 26 februari 2016 betreft een aanval op het SYL hotel, dat tegenover het presidentieel paleis is gesitueerd en wordt bezocht door overheidsambtenaren en zakenlui, het restaurant waar op 11 april 2016 vlakbij een bomauto ontplofte, lag dicht bij het "*municipal government*" gebouw en de aanval door Al Shabaab op 18 april 2016 betrof een overheidsvoertuig. De Morgen bericht op 25 juni 2016 over een aanval gericht op een hotel dat vooral zakenlieden en buitenlanders ontvangt. Ook wordt een dubbele zelfmoordaanslag die plaatsvond op 26 juli 2016 in de buurt van VN-instellingen en kazernes van de Afrikaanse Unie en een autobom van 26 augustus 2016 aan een restaurant nabij Lido Beach in bovenstaande informatie aangehaald. Deze incidenten liggen dus in het verlengde van voorgaande motivering. Het "*UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia*" van mei 2016 werd zoals hoger gesteld, reeds betrokken bij de beoordeling van de veiligheidssituatie van Mogadishu.

2.31. Waar verzoekster stelt dat verwerende partij geen onderzoek naar de specifieke omstandigheden waarin de aanvrager in kwestie terecht zal komen "*er wordt op geen enkel ogenblik onderzocht of het specifieke district van de verzoekende partij*" wordt niet toegelicht waarom een onderzoek per district nodig is. Evenmin wordt aangetoond dat familie/ clans geen bescherming bieden buiten de woonplaats van de asielzoeker indien dit nodig mocht zijn, *in casu quod non*. Voorts kan de Raad verzoekster niet volgen, dat na een verblijf in België van anderhalf jaar, verzoekster vervreemd zou zijn van haar leefomgeving in Somalië, en dit daargelaten dat niet wordt aangetoond dat verzoekster op deze tijd dermate ingeburgerd is dat zij "*behoorlijk verwesterd is*" laat staan dat dit zichtbaar is en in Mogadishu een bijkomend risico zou inhouden om het slachtoffer te worden van Al Shabaab.

2.32. De overige elementen en middelen kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.

2.33. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit voorgaande bevindingen kan niet afgeleid worden dat de actuele situatie in Mogadishu beantwoordt aan artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.34. Er wordt geen gegronnd middel aangevoerd.

2.35. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.36. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven april tweeduizend zeventien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK